

Debbi Michiko Florence

Ține-te bine, Keiko Carter

Traducere din engleză de Diana Dupu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Domnica Drumea

Design și ilustrație copertă: Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Crenguța Rontea

Corectură:
Irina Botezatu
Oana Apostolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
FLORENCE, DEBBI MICHIKO

Ține-te bine, Keiko Carter / Debbi Michiko Florence ; trad. din engleză
de Diana Dupu. - București : Editura Trei, 2020
ISBN 978-606-40-0967-8

I. Dupu, Diana (trad.)

821.111

Titlul original: Keep It Together, Keiko Carter
Autor: Debbi Michiko Florence

Copyright © 2020 by Debbi Michiko Florence
Published by arrangement with Rights People, London

Copyright © Editura Trei, 2020
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-0967-8

Unu

Unii oameni cred că toată ciocolata e la fel, dar se înșală. Ciocolata poate fi untoasă sau dulce-amăruie, sfărâncioasă sau cremoasă. Unele ciocolate au note aromatice de cireșe, cafea sau vanilie. Relația mea cu prietenele mele cele mai bune era precum cea mai sofisticată ciocolată — dulce și fină. Sau cel puțin așa fusese. Acum nu mai eram așa sigură de asta și nu-mi doream decât ca lucrurile să revină la normal.

Pusesem la cale un plan. Speram să reușim să ne adunăm toate trei într-un loc care ne plăcea. Voiam să vorbim despre lucrurile bune care se întâmplaseră vara asta. Îmi și imaginam cum am fi sporovăit ca niște prietene apropiate, cum ne-am fi tachinat ca niște prietene adevărate. După aceea, ne-am fi entuziasmat de începutul clasei a șaptea.

— Audrey, hai odată!

Am bătut încetișor în rama de metal a plasei de țăntări de la ușa din față a prietenei mele celei mai bune. Știam că dacă intru în casă îmi va fi și mai greu să o conving să vină cu mine. Am mâncat repede câteva M&M. Umerii mi s-au relaxat când am strivit învelișul tare al bomboanelor cu dinții și dulceața lor puternică mi s-a topit pe limbă.

Peste câteva minute am auzit tropăitul pașilor ei. M-am dat la o parte când Audrey a deschis ușa și a ieșit în sfârșit afară.

— Ce-i cu graba asta, Keiko?

Audrey și-a îndreptat bluza albă cu palmele, apoi și-a pipăit buzunarul din spate al pantalonilor scurți roz ca să verifice dacă și-a luat telefonul.

— Nu te bucuri că o s-o vezi pe Jenna?

Jenna Sakai era cealaltă prietenă a noastră. Părinții ei divorțaseră anul trecut și tatăl ei se mutase în Texas, așa că pentru prima dată în trei ani, Jenna petrecuse vara departe de noi.

Părul lui Audrey era de culoarea ciocolatei cu lapte și îi cădea în valuri moi peste umeri. Nu-l mai purta în coadă de luna trecută.

— Ne-a ignorat toată vara, a zis Audrey.

— Nu chiar *toată*, am răspuns.

Toate trei am avut cele mai bune intenții, ne-am tot trimis mesaje, dar a devenit dificil să ținem pasul. Mă simțeam prost să-i spun Jennei de-a fir a păr toate lucrurile pe care le făceam fără ea. Probabil că petrecuse vara singură, în apartamentul tatălui ei, în timp ce el era plecat la muncă.

— Nu ne-a mai scris niciun mesaj, a remarcat Audrey în timp ce se dădea cu luciul de buze ce înlocuise balsamul pe care-l folosise toată vara.

Buzele ei străluceau și miroseau a căpșuni.

— Nici noi nu i-am mai scris.

Audrey a dat din mână.

— Jenna s-a oprit prima.

— Audrey, nu fi supărată.

Ceea ce voiam de fapt să zic era *Nu ne strica reîntâlnirea.*

Am coborât primele câteva trepte sperând că asta o va face pe Audrey să mă urmeze. În timpul verii, ea a decis că e copilăresc să ieșim împreună cu bicicletele. Urma să împlinim treisprezece ani — Audrey în noiembrie, eu în februarie. După două săptămâni în care am rămas blocate în casă, ne-am implorat părinții să ne dea voie să luăm autobuzul. Au fost de acord, dar numai în timpul zilei, cu permisiunea lor, până și de la Courtyard, super-sofisticatul centru comercial în aer liber. Prima plimbare cu autobuzul a fost specială. Audrey a documentat fiecare etapă a călătoriei, de la așteptatul în stație până la statul împreună pe scaunele tari, și ne-am făcut câte un selfie în fața fiecărui magazin pe care l-am vizitat. După aceea, a printat fotografiile și mi-a făcut un colaj al acelei zile. Îl țineam lipit pe perete în dormitor.

Acum autobuzul urma să vină în cincisprezece minute și îmi era teamă că ea voia să-l rateze înadins.

La început, a fost ciudat să nu o avem pe Jenna cu noi. Eram obișnuite să fim mereu împreună, toate trei, fie că ne plimbam cu bicicletele prin cartier, mergeam în parc după înghețată, jucam jocuri de societate sau ne uitam la un film la Audrey acasă. În primele săptămâni ale vacanței de vară, Audrey și cu mine i-am trimis SMS-uri Jennei ca să încercăm să o includem. Audrey mărise o poză cu chipul prietenei noastre și o lipise de un băț; ne făceam poze cu ea oriunde mergeam, de parcă ar fi fost cu noi. Era tipic din partea lui Audrey să găsească o soluție atât de înduioșătoare și isteță pentru a o include pe Jenna. În schimb, răspunsurile primite de la ea erau întotdeauna scurte, iar prin iulie deja îi lua ceva timp să ne scrie înapoi. Apoi, în august, a încetat pur și simplu să ne mai scrie. Și Audrey s-a oprit. Spunea că Jenna e egoistă și că nu-i

pasă de noi, dar eu nu credeam deloc asta. Jennei nu-i plăcuse niciodată să scrie mesaje în mod constant — chiar și înainte de vara asta — și n-o interesau deloc rețelele sociale. Era pur și simplu foarte diferită de Audrey. Audrey era Hershey's Kisses, iar Jenna era mai degrabă o tabletă de ciocolată neagră în ediție limitată.

— Oh, grozav, a mormăit Audrey în timp ce cobora scările în urma mea.

Înainte să o pot întreba ce vrea să spună, am auzit un sunet îngrozitor.

— Ei, sunt chiar Gemenele Clătită! a urlat Conner Lassiter, fratele lui Audrey, în timp ce el și prietenii lui idioți, Doug Nolan și Teddy Chen, veneau agale pe stradă.

Erau cu un an mai mari decât noi, dar se purtau de parcă aveau cinci ani.

Mi-am încrucișat brațele deasupra pieptului, ceva ce făceam destul de des în perioada asta. Audrey m-a depășit în viteză, iar eu am urmat-o pe ruta mai lungă către stația de autobuz. Nu voiam să fim nevoite să trecem pe lângă băieți.

— Doamne, ce mucoși! a zis Audrey. Nu pot să cred că o să fim nevoite să-i vedem la școală!

Clasa a șaptea începea în două zile. La școala generală Pacific Vista, cei din clasa a șasea învățau într-o clădire separată și luau masa la o altă oră, așa că nu fuseserăm nevoite să dăm ochii cu Connor și Cretinii lui anul trecut. De acum încolo însă, aveam să învățăm în aceeași clădire.

— Campusul e destul de mare. Șansele să ne întâlnim cu Conner sunt mici, mai ales dacă ne dăm seama pe unde stă și îl evităm.

Mi-am lăsat mâinile să cadă de la piept, balansându-le ca să pot ține pasul cu Audrey. Măcar n-aveam să

pierdem autobuzul. Mă dureau genunchii de la cât de apăsât pășeam pe asfalt, imaginându-mi că e fața lui Conner. Ai crede că băieții de clasa a opta au învățat să fie mai maturi. Anul trecut, Doug ne pusese porecla Marele Zid Chinezesc mie, lui Audrey și Jennei, o insultă destul de slabă, pentru că niciuna dintre noi nu era chinezoaică. Jenna e japoneză și americană, eu sunt pe jumătate japoneză și americană, iar Audrey e o combinație de englezoaică, irlandeză și franțuzoaică.

Când ne-am urcat în autobuz, Audrey a început să-i scrie preocupată verișoarei ei Sylvia din San Francisco; ea mergea deja la liceu. În perioada asta, Sylvia devenise expertul în toate, de la modă la dragoste.

După trei stații, Audrey și cu mine am coborât la The Courtyard. Ne plăcea să venim aici ca să facem cumpărături și să ne plimbăm pentru că toate magazinele erau afară, printre palmieri și plante înflorite, fântâni arteziene și alei din cărămidă. Singura problemă era că nu exista niciun magazin dedicat ciocolatei.

Ne-am dus la punctul de întâlnire obișnuit, lângă camioneta cu grătar coreean Heart & Seoul, în timp ce Audrey continua să scrie. De când primise propriul telefon mobil la începutul clasei a șasea, îl folosea mereu, trimițând SMS-uri tuturor și verificând site-urile cu bârfe despre vedete. La început mă agasa, pentru că eu trebuia să aștept să primesc un telefon de ziua mea, peste câteva luni, dar acum mă obișnuisem. Mi-am întins gâtul încercând să privesc pe lângă familiile care făceau cumpărăturile pentru întoarcerea la școală și adolescenții care se îmbulzeau pe trotuare, făcând slalom printre pungi de cumpărături și genți uriașe.

— Iat-o! am zis și i-am dat un ghiont lui Audrey.

Jenna stătea în picioare lângă o băncuță de metal din apropierea camionetei cu mâncare, iar părul ei până la umeri era acum de un albastru-electric, nu negru cu o şuviță roz cum îl purta în iunie. În rest, arăta la fel — blugii prespălați și tricoul pe care scria Micuță Asiatică Furioasă.

Când ne-am apropiat, am fost atât de entuziasmată, încât m-am aruncat la gâtul ei. Dar mi-am potolit elanul, fiindcă Jenna nu se dădea în vânt după gesturile sentimentale.

— O îmbrățișare, ne-a zis.

Apoi m-a surprins punându-și brațele în jurul meu și al lui Audrey și strângându-ne. S-a terminat înainte să pot clipi, dar era un semn bun.

— Ofi, am zis, cu inima plină de ușurare și fericire. Cred că ți-a fost tare dor de noi.

Audrey n-a spus nimic. I-am privit gura închisă cu încăpățănare în timp ce se uita în jos la ecranul telefonului și mi s-a strâns stomacul. Jenna era fericită să fie alături de noi, dar Audrey se purta de parcă ar fi preferat să se afle în altă parte.

— Cum a fost în Texas? am întrebat ca să umplu tăcerea. Pun pariu că e foarte diferit față de California.

Jenna s-a așezat pe bancă și a dat din umeri.

— Diferit. Da.

A căutat în geanta verde-camuflaj.

— Am adus cadouri.

Audrey s-a înseninat auzind asta.

— Chiar așa?

Zâmbind, s-a așezat lângă Jenna și și-a pus telefonul deoparte.

— Asta e pentru Keiko.

Jenna mi-a întins un baton de ciocolată.

— Ciocolată neagră dintr-un singur soi de cacao, am spus, citind eticheta. Din Madagascar! Uau! Mulțumesc!

Jenna a zâmbit.

— Nu-i greu deloc să-ți fac pe plac.

Audrey s-a foit; îi tremurau mâinile în timp ce încerca să-și ascundă nerăbdarea.

Jenna i-a întins o cutie. M-am așezat de partea cealaltă a Jennei și am privit cum Audrey rupe capacul. I s-a tăiat răsuflarea când a ridicat o casetă de valori solidă din metal roz.

— Fantastic!

— Acum nu mai trebuie să-ți ascunzi stick-ul în cutia de tampoane, a spus Jenna.

— Că tot veni vorba, a zis Audrey arătându-mă cu degetul, spune-i!

— În sfârșit mi-a venit ciclul, la vreo două săptămâni după ce ai plecat în Texas, am zis cu oareșce mândrie.

Lui Audrey îi venise în clasa a șasea. Mă avertizase că s-ar putea să dureze până să am ciclul regulat. Deocamdată, nu-mi mai venise a doua oară.

Jenna m-a privit, ridicând din sprâncene.

— Nu e ceva ce aș fi vrut să scriu într-un mesaj, am zis. Ție ți-a venit?

S-a îmbujorat ușor și a dat din cap că nu. Habar n-aveam dacă asta însemna că nu-i venise sau că nu voia să vorbească despre asta. Jenna ținea la intimitatea ei.

— Ce tare e chestia asta!

Audrey a deschis caseta de valori.

— Mă tem că mama va fi cuprinsă de febra curățeniei în unul dintre momentele ei rare și va arunca tot ce ținem sub chiuveta din baie.

Audrey trebuia să împartă un calculator cu fratele ei groaznic. Ținea un jurnal cu toate amintirile și gândurile ei prețioase și nu voia să riște ca el să-l găsească și să-l folosească împotriva ei. Păstra totul pe un stick USB și îl ascundea în cutia de tamponare din baie pe care o împărțeau. Era o ascunzătoare cu adevărat genială.

— Mulțumesc, Jenna, a zis Audrey.

Jenna a zâmbit. I-am dat un ghiont, iar ea a făcut la fel.

Ce ușurată mă simțeam! *Asta* chiar era o reuniune perfectă! Toate trei din nou împreună, fără stânjeneala ciudată din lunile în care fuseserăm departe una de alta. Bineînțeles că m-aș fi bucurat să fi petrecut vara și cu Jenna, dar trebuie să recunosc că mă distrasem cu Audrey. Am văzut o tonă de filme și am vorbit non-stop despre cum va fi în clasa a șaptea. Audrey mi-a făcut unghiile de nenumărate ori. Simțeam că mă încerca vinovăția, dar am alungat senzația aceea. Audrey tot admira cadoul de la Jenna și un zâmbet i se furișase pe buzele date cu gloss. Jenna și cu mine ne lipiserăm umerii una de alta. Nu voiam ca nimic să strice acest moment.

— Am ceva tare să vă zic, a spus Jenna.

Doi

M-am întors spre Jenna cu ochii mari.

— A, da? Ce e?

— Așteaptă!

Audrey a sărit în fața noastră ridicând mâna.

— Mai întâi, Tema!

Prietenele mele m-au privit. Fiecare an avea o temă aleasă de mine. Ca Anul Stickerelor, când colecționaserăm și schimbaserăm între noi stickere în clasa a treia. Anul trecut fusese Hayao Miyazaki; ne uitaserăm la cât mai multe filme de-ale lui și colecționaserăm figurine. Eu adoram *My Neighbor Totoro*, Jenna era înnebunită după *Princess Mononoke*, iar Audrey se îndrăgostise de *Kiki's Delivery Service*.

— Păi, anul ăsta facem treisprezece ani, am început eu.

— Știm, a zis Audrey.

— Las-o pe Keiko să termine, a spus Jenna fără să bage de seamă privirea feroce pe care i-a aruncat-o Audrey.

Mi-am dres vocea.

— Acum că suntem în clasa a șaptea, putem lua parte la orice activitate și putem intra în orice club. În clasa a șasea ne erau permise doar activitățile desemnate clasei a șasea.

Anul ăsta, tema e Experiență! Fiecare dintre noi va alege un club și celelalte două se vor alătura. Vom avea trei activități pe care, mai presus de orice, le vom trăi împreună! Vom avea noi aventuri!

— Super! a zis Jenna.

— Ia stai puțin!

Audrey a fluturat din mâini. Jenna și cu mine am privit-o.

— Îmi place ideea ta cu Tema Experienței și cu aventurile prin care vom trece împreună, dar știu ceva mai incitant decât cluburile sau activitățile.

— Ce anume? am întrebat.

— Iubiți!

Audrey și-a apăsât mâinile deasupra inimii. Am clipit de câteva ori, neștiind ce să spun.

— Ce fel de temă mai e și asta? a întrebat Jenna. În plus, Keiko e cea care ne alege temele și ideea ei este foarte bună.

Audrey și-a lăsat mâinile în jos și s-a posomorât.

— Nu, nu, am zis și m-am ridicat lângă Audrey.

În sfârșit se apropiase din nou de Jenna și n-aveam de gând să las ca asta să se schimbe.

— E în regulă! E o temă grozavă!

— Nu zău? a făcut Jenna.

— Imaginează-ți, i-am zis, noi trei cu primii noștri iubiți. Împreună!

Începea să-mi placă ideea lui Audrey.

— Am putea avea întâlniri triple! Închipuie-ți cum ne-am pregăti pentru întâlniri împreună, alegându-ne ținutele și povestind totul după ce ne întoarcem. Așa cum scrie și în articolele din revistele lui Audrey!

Audrey m-a luat de braț.

— Vezi? Keiko e de acord!

Audrey fusese dintotdeauna interesată de băieți. Nici nu mai știam de câți băieți îmi spusese că îi place începând din clasa a cincea. Vara asta începusem și eu să observ băieții într-un mod care mă făcea să mă simt agitată, de parcă mâncasem prea multă ciocolată. Era un tip drăguț care lucra la camioneta cu mâncare de la Heart & Seoul. Audrey îl întrebase la ce școală mergea ca să mă ajute să-l cunosc mai bine. Am fost terifiată, apoi dezamăgită când tipul a spus că venise doar în vizită pe timpul verii de la Seattle.

Idea de a avea un iubit mă făcea să mă simt precum ciocolata topită — lipicioasă și caldă. Jenna avea să se opună. Ea era o fire practică și calculată, o elevă sânguincioasă. M-am încordat așteptând protestele ei, dar Jenna n-a făcut decât să dea din umeri.

— Încă ne putem înscrie la aceleași cluburi, am zis împăciuitoare.

— Toată lumea e a noastră! a anunțat Audrey, făcându-mă să râd.

Am privit-o pe Jenna, care și-a arcuit buzele într-un zâmbet mic.

Anul trecut, la ora de literatură, profesoara noastră lansase o campanie entuziastă împotriva clișeeilor, iar Audrey se apucase să le folosească dinadins. Desigur, nu în fața profesoarei.

— Acum că am decis tema, putem trece la lucruri mai importante! Ce-ai făcut toată vara? am întrebat-o pe Jenna.

— Nu mare lucru.

— Ai pierdut o grămadă de faze tari, a intervenit Audrey. Conner și prietenii lui s-au dus cu cortul de câteva ori, așa că eu și Keiko am avut casa numai pentru noi. Patru

noapți neîntrerupte de petreceri în pijamale de două ori vara asta! Zici că eram surori.

Audrey mi-a zâmbit.

— Aș renunța oricând la Conner pentru tine.

Am surâs.

— Și acum suntem din nou împreună! Va fi cel mai bun an de până acum!

— Ooooo! a exclamat Audrey, trăgându-ne după ea pe trotuar. Tocmai mi-a venit o idee minunată! Hai să mergem să ne uităm la rochii.

— Am toate hainele care-mi trebuie, a zis Jenna.

Audrey s-a holbat la Jenna.

— *Tu* ai fost la cumpărături?

Dintre noi trei, pe Jenna o interesa cel mai puțin moda.

— Tata nu se putea opri din cheltuit bani cu mine, a zis Jenna potrivit-și geanta peste umăr. De parcă niște haine noi și un laptop ar fi fost de ajuns ca să uit că el nu mai e acasă.

Jenna vorbea rareori despre divorțul părinților ei, dar când o făcea, nu știam niciodată ce să-i spun. Nu-mi plăcea să o văd atât de tristă.

— Ai primit *și* un laptop nou?

Vocea lui Audrey era încărcată de invidie. Ea avea un buget nelimitat pentru aproape orice, în afară de un computer pe care să nu fie nevoită să-l împartă cu fratele ei.

— Oricum, nu contează, pentru că nu e pentru școală. Nu tocmai.

Audrey a pocnit din degete.

— Urmați-mă.

Jenna și cu mine am ascultat-o și am pornit după ea. Audrey s-a oprit în fața unui mic butic numit Whispers. În

vitrină, manechine fără cap purtau rochii de gală care păreau mai potrivite pentru mamele noastre decât pentru noi.

— Haideți, ne-a zorit Audrey cu un zâmbet satisfăcut, pășind în magazin.

Când am intrat pe ușă, s-a auzit un mic clopoțel și ne-a lovit un val răcoros de aer. Audrey a început să se uite la niște rochii.

M-am întors spre Jenna, care își muta geanta de pe un umăr pe celălalt.

— Deci, voiai să ne spui ceva?

Jenna a zâmbit și a dat din cap.

— Ce părere aveți de *astea*? a întrebat Audrey, arătându-ne câteva rochii care arătau mult prea sofisticate pentru orice petrecere la care aș fi mers eu.

Una avea pe ea măregele strălucitoare și părea făcută dintr-o stofă foarte grea.

— Păi, sunt drăguțe...

Habar n-aveam ce plănuia Audrey.

— Haideți. Să le probăm!

Audrey ne-a condus la cea mai mare cabină de probă după ce vânzătoarea și-a dat aprobarea tacită.

— Ce facem aici? am întrebat când Audrey a tras perdeaua în urma noastră. Te rog, nu-mi spune că asta crezi tu că ar trebui să purtăm în clasa a șaptea.

— Două cuvinte, a zis Audrey. Balul Toamnei!

Școala generală PV avea două evenimente pe an pentru clasele a șaptea și a opta: Balul Toamnei și Petrecerea Primăverii. Ambele aveau drept scop strângerea de fonduri pentru școală, iar banii se foloseau pentru diverse lucruri, cum ar fi cărțile de la bibliotecă sau uniformele echipei de baschet.

— Fă-mă să înțeleg, am zis, rochiile pe care le probăm sunt pentru Balul Toamnei?

Audrey a dat din cap că da.

— N-ar trebui să ne găsim parteneri mai întâi?

Am privit pieziș către Jenna, sperând că mă va susține, dar ea se uita la cele două rochii de lângă ea.

— Da! Logic! a exclamat Audrey. Asta e parte din plan, Chec!

— Nu-mi mai spune așa, i-am răspuns, încruntându-mă.

— Dar eu ți-am găsit porecla asta!

— În clasa întâi.

Îmi plăcuse mult porecla asta. Audrey a scurtat Keiko în Chec pentru că a spus că sunt dulce, dar anul trecut, fratele ei cretin a stricat totul când a început să-mi spună Chec Turtit, Tort de Mâzgă și Betty Crocker.

— Bine, ai dreptate, a zis Audrey. Hai să ne lăsăm de copilării! Și să ne pregătim pentru viața minunată de adolescente pe care o vom avea. Când o să ne găsim iubiți, mergem la Balul Toamnei.

— Și dacă nu o să ne găsim imediat? am întrebat. N-ar trebui să avem un plan? Gen poate că în septembrie ne evaluăm opțiunile. Apoi în octombrie și noiembrie începem să ne familiarizăm cu noul iubit. Și dacă totul merge bine, vom avea un iubit adevărat până la sfârșitul anului. Poate că ar fi mai bine să țintim spre Petrecerea Primăverii.

Asta suna mult mai realist.

— N-o să pierd eu tot anul fără iubit, a zis Audrey. Probează rochiile, Keiko. E distractiv!

M-am întors spre Jenna pentru susținere, dar ea deja își dădea jos bluza și pantalonii.

— Sutienu pentru sport te face să pari și mai plată, i-a zis Audrey.

Probabil că ar fi continuat, dar privirea pe care i-a aruncat-o Jenna a făcut-o să tacă.

M-am întors spre perete și mi-am dat jos hanoracul, apucând una dintre rochiile de lângă mine cu o singură mișcare fluidă. Exersasem mult în vestiar. Am încercat să trag fermoarul rochiei, dar nu se închidea până la capăt. M-am privit în oglindă. Albastrul-deschis contrasta în mod plăcut cu părul meu castaniu-închis. Se pare că îmi plăceau mărgelile strălucitoare. Chiar și într-un magazin pentru adulți, Audrey avea gusturi excelente. Dar bretelele subțirele mă făceau să mă simt goală. Chiar dacă stătea strânsă pe corp, când m-am aplecat, partea din față a rochiei s-a căscat, lăsând să se vadă sutienul meu de față de doisprezece ani de la magazinul din cartier, ba mai mult, sutienul s-a lăsat și el și am putut vedea o bună parte a corpului meu în oglindă.

Am acoperit partea din față cu mâna. Jenna deja ieșise din prima rochie, ceva negru și elastic, și trăgea fermoarul celei de-a doua. Decolteul în formă de inimă nu-i avantaja constituția athletică. Ochii noștri s-au întâlnit în oglindă și buzele ei au tresărit. Mi-am înăbușit un chicotit.

Audrey s-a întors spre noi, îmbrăcată într-o rochie strâmtă, de un roz palid. Arăta ca o balerină.

— O, Audrey, am zis. Arată așa frumos pe tine. Cât costă?

Audrey s-a uitat la etichetă și a rămas cu gura căscată.

— Cinci sute!

— De dolari? a chițăit Jenna.

Și-a dat jos rochia încetișor, de parcă îi era teamă să nu o rupă. Era de înțeles. Am imitat-o, dezbrăcându-mă de a mea cu mare grijă.

Când am pus rochia înapoi pe umeraș, am auzit-o pe Audrey oftând.